

Oli ensimmäinen koulupäivä kesäloman jälkeen. Istuin kotiluokassamme viimeisellä penkkirivillä ikkunapaikalla, jolla olin viime vuonnakin istunut. Jokaiseen pulpettiin oli kuin kaiverrettu omat nimemme, sillä jokainen istui tismalleen samoilla paikoilla kuin viime vuonnakin. Kahdeksas luokka ei tuntunut erikoiselle, sillä mitään uutta ei ollut tapahtunut: samat ihmiset, samat kuviot. Muut puhuivat keskenään kesälomareissuistaan, kun minä piirtelin vihkoni reunaan kukkakuvioisia koukeroita, joita olin tottunut piirtelemään. Kuuntelin kuinka luokkamme priimus Johanna kertoi tarinoitaan ulkomaanmatkoista Malagaan sekä Brysseliin ja kuinka Mikko oli saanut vanhemmiltaan upouuden mopon syntymäpäivälahjaksi. Itse olin viettänyt koko lomani lukien ja piirtäen, mikä ei ollut mainitsemisen arvoista. Luokan ovi avautui ja sisään asteli opettaja mukanaan poika, jota kukaan luokkalaisistamme ei tunnistanut. "Luokallemme on tullut uusi poika, Lenni", möreä-ääninen miesopettaja esitteli. Luokka hiljeni tuijottaen uppo-outoa poikaa. Pojan, jota Lenniksi kutsuttiin, kasvoilta huomasi vaivautuneisuuden, joka johtui muiden katseista. Opettaja kehotti poikaa istuutumaan haluamansa pulpetin ääreen. Lenni oli istuutumassa keskirivin penkille, kunnes eräs luokkalaisistamme huudahti: "Se on muuten Severin paikka! Ei siihen voi istua!" Severi oli aina myöhässä, joten paikka oli vielä tyhjänä. Uusi poika nosti nopeasti tavaransa Severin paikalta ja katseli ympärilleen etsien tyhjää pulpettia. Hänen katseensa siirtyi minun vieressä olevalle pulpetille, sillä se oli ainoa tyhjä pulpetti, joka ei ollut eturivissä. Tuijotin poikaa hetken aikaa, mutta käänsin katseeni saman tien, kun näin hänen katsovan minuun. Kukaan ei koskaan ollut istunut minun vieressäni. Ei se minua varsinaisesti haitannut, mutta en tiennyt, mitä minun tulisi tehdä. Täytyikö minun tehdä häneen tuttavuutta? Olisinko törkeä, jos en haluaisi? Olin tottunut olemaan aina yksin, en minä kaivannut ketään ympärilleni. Uusi poika kysyi varovaisesti, eihän tämäkin paikka olisi viety, mutta pudistin vain päätäni vienosti jatkaen vihkoni sotkemista kukkakuviolla. Opettaja selitti luokan edessä tulevasta lukuvuodestamme, mutta kukaan ei tuntunut kuuntelevan häntä. Ainoa asia, mihin kiinnitimme huomiota oli se, kun Severi saapui kouluun puolitoista tuntia myöhässä. Ensimmäinen päivämme kesti vain muutaman tunnin, minkä jälkeen pääsimme kotiin. Heti seuraavana päivänä meillä alkaisi oppitunnit. Kävelin normaaliin tapaani koulun portaikot alas ja otin pyöräni seinän vierustalta. Joku idiootti oli taas puhkonut renkaani, joten jouduin taluttamaan sen kotiin. Tätä tapahtui usein, mutta silti kuljin pyörällä kouluun, vaikka yhtä hyvin olisin voinut kävelläkin. Kirosin hetken aikaa, mutta pian olinkin jo matkalla kohti kotia. "Hei!" takaani kuului hihkaisu, jota en tunnistanut keneksikään. Käänsin päätäni ja huomasin uuden pojan juoksevan perääni. "Sun vihkos jäi", poika sanoi hengästyneenä heilutellen sitä ilmassa. Se ei ollut mikään pelkkä vihko. Siellä oli synkimmät salaisuuteni. Siellä oli unelmani, minun toiveeni. Se oli päiväkirjani. "Et kai sä lukenut sitä", vastasin nyrpeästi ja repäisin sen pojan kädestä. Lenni katsoi minua häkellyneenä pudistaen päätään. "E-en tietenkään", hän vielä varmisti änkyttäen. "Hyvä", sanoin ja jatkoin matkaani eteen päin. Kuulin askeleiden seuraavan minua takanani, mutta jatkoin matkaani normaalisti. Sadan metrin jälkeen pysähdyin ja vilkaisin taas taakseni. "Mitä sä seuraat mua?" kysyin Lenniltä, joka oli kävellyt koko matkan aivan takanani. "En... en mä seuraa, asun itsekin täällä päin", poika sepitti. Pyöräytin silmiäni, sillä en ollut varma, puhuiko poika totta. Seuraavan risteyksen jälkeen askelia ei enää kuulunut. Vilkaisin taakseni ja näin pojan kävelevän toiseen suuntaan risteyksestä. Huokaisin helpotuksesta ja jatkoin matkaani kotiin. Oli aamu. Äiti koputti oveeni. Tiesin kouluni alkavan puolen tunnin päästä, mutta minua väsytti. "Joo joo", mutisin äidille vastaukseksi, jotta hän tajuaisi jättää minut rauhaan. Makoilin muutaman minuutin sängylläni, kunnes nousin ja raahauduin kylpyhuoneeseen. Pesin kasvoni viileällä vedellä, jotta heräisin hieman. Harjasin paksut, tummat hiukseni, mutta se ei juuri auttanut oikukkaisiin luonnonkiharoihini. Olin valmis

koulupäivään. Isäni oli edellisenä iltana korjannut pyöräni kumit salaa talonyhtiön lämpöhuoneessa, sillä olimme sopineet, ettemme kertoisi äidille asiasta, sillä muuten asiasta puhuttaisiin vanhempainillassa, mitä en halunnut käyvän. Pyöräni punainen maali oli osittain rappautunut pois ja sen alta paistoi ruostepinta. Vaikka pyörä oli vanha, se oli silti vielä täysin toimiva, vaikka se ääntelikin jokaisella polkauksella. Pääsin Tunturillani kevyesti koululle saakka ja asetin sen jälleen seinän kulmalle odottamaan iltapäivää. Ensimmäinen tuntimme oli heti ensimmäisessä kerroksessa. Odottelin muiden luokkalaisten kanssa luokan edessä opettajaa, sillä luokan ovi oli lukossa. Kun pääsimme luokkaan sisään, oppilaat kipittelivät tutuille paikoilleen mukaan lukien myös itseni. Lenni saapui luokkaan viimeisenä istahtaen jälleen viereeni. Vilkaisin häntä nopeasti, mutta käänsin taas pääni vihkooni kun katseemme kohtasivat. Lenni oli kuin takiainen, hän seurasi minua tuntien jälkeenkin ruokalaan ja istui käytävällä vierelläni. Emme juuri jutelleet sanaakaan, mutta olimme. Kumpikaan ei joutunut tuntemaan yksinäisyyttä, olimme yhdessä yksinäisiä. Koulupäivä oli jälleen ohitse ja tuttuun tapaan jouduin taluttamaan pyöräni kotiin, sillä tyhjiä renkailla pyöräileminen oli tuskaista. Minulle jo tutut askeleet laahustivat perässäni, enkä enää oikeastaan välittänyt asiasta. Saman risteyksen jälkeen askeleiden äänet hälvenivät ja vilkaisin jälleen taakseni. Poika oli jatkanut omaa matkaansa. Tätä samaa rutiinia toistui päivästä päivään, viikosta viikkoon. Koulussa ihmiset kummaksuivat suhdettamme, sillä meidän ei nähty juuri koskaan juttelevan. Istuimme vain hiljaa tekemättä mitään, mutta tunsin oloni turvalliseksi. Tunsin, kuin minulla vihdoinkin olisi ystävä. Päivät vierivät ja pian koitti kevät. Kevätjuhlan jälkeen kaikki aikoivat mennä juhlimaan kesäloman alkua, mutta minä talutin samaa rikkiäistä pyörääni kotiin vaalea pitsimekko ylläni. Askeleet kopisivat takanani ja minusta tuntui kerrankin siltä, että halusin sanoa jotain. Pysähdyin ja käännyn ympäri. Tuijotin hetken aikaa hiljaa Lenniä, mutta uskaltauduin avaamaan suuni. "Tehtäisiinkö tänään jotain?" kysäisin suorasanaisesti. Lennin ilme värähti hieman säikähtäen. "Okei", hän vastasi vaisusti vilauttaen pientä hymyä. Sovimme näkevämme risteyksessä illalla seitsemän aikoihin. Kävelin hymyssä suin kotiini, sillä olin onnellinen ystävästäni. Äitini ei ollut uskoa korviaan, kun kerroin hänelle meneväni ystävän kanssa viettämään kesäloman alkamista. Ilta lähestyi ja odotin risteyksessä juuri korjatun pyöräni kanssa Lenniä, jonka pitäisi saapua näillä minuuteilla. Kaukana oleva hahmo lähestyi minua ja tunnistin hänet Lenniksi tuon vaaleasta pellavatuksista sekä laahaavasta kävelytyylistä. Hymyilin hänelle ja hän hymyili minulle. Menimme koulun vieressä sijaitsevan kirjaston talon katolle istuskelemaan, sillä sieltä auringonlaskun näkisi parhaiten. Emme taaskaan sanoneet sanaakaan toisillemme. Tuijotimme vain tuota kaunista näkyä, minkä luonto meille tarjosi. Hiljaisuus ei haitannut minua, en oikeastaan kaivannut tämän enempää. Pelkkä oleminen sai minut jo tyytyväiseksi. Huomasin pojan välillä vilkuilevan minun suuntaani, mutta vilkuilin häntä samalla tavalla. Ehkä poika olisi halunnut sanoa jotakin? Alkoi olla aamuyö ja aurinko oli laskeutunut mäen taakse. Kiipesimme alas kirjaston katolta ja hyvästelimme toisemme. Tämä oli ollut elämäni paras päivä. Kesäloma oli ohi. Oli aika palata takaisin koulun penkille. Olin asiasta innoissani, sillä en ollut nähnyt Lenniä kevätjuhlapäivän jälkeen ja halusin jälleen nähdä ystäväni. Odotin innokkaana tutulla paikallani Lennin ilmestymistä, mutta häntä ei näkynyt. Jopa Severi oli saapunut kouluun ennen häntä. Tämä ei ollut Lennin tapaista. Iltapäivän tunneilla kuulin, kuinka Johanna puhui tyttöporukkinsa kesken, kuinka viime vuonna saapunut uusi poika olisi tehnyt itsemurhan hypäten junan alle. Mikko liittyi keskusteluun kuulleen itse huhua pojan joutuneen melisairaalaan, kun taas osa luokkalaisista veikkasi hänen vain muuttaneen muualle. "Ei Lenni ole kuollut!" huudahdin isoon ääneen yhtään ajattelemattani. Koko luokka hiljeni ja kaikki katsoivat minua hämmentyneinä. Nolostuin ja

keskitin ajatukseni takaisin piirustuksiini, mitä vihkooni piirtelin. Pian puheensorina jatkui luokassa kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Tunnin jälkeen pääsimme kotiin, koska opettajilla oli jonkin sortin kokous. Otin pyöräni seinustalta ja aloin tuttuun tapaani taluttaa sitä. Hetken kuluttua kuulin tuttujen askelten äänen. Voisiko se olla hän? Käännyin ympäri, mutta ketään ei näkynyt. Jatkoin matkaani eteenpäin ja askeleiden ääni jatkui. Pysähdyin moneen otteeseen vilkaisten taakseni, mutta Lenniä ei näkynyt. Tutun risteyksen jälkeen askelten ääni loppui. Vein pyöräni suoraan lämpöhuoneeseen, jotta isä voisi korjata sen minulle seuraavaa koulupäivää varten. Sain tehtyä kotitehtäväni ja vihkoni alkoi täyttyä tekstistä, jota tulvi päästäni. Kirjoitin suoraa ajatuksenjuoksuani, sillä en ollut ennen tuntenut tällaista tunnetta. Tuntui kuin sydämessäni olisi kolo. Kuin kaipaisin jotakuta. Joku koputti huoneen oveen ja annoin tälle luvan tulla sisälle. Oven raosta kurkkasi isäni ja nostin korvalappustereoita korviltani, jotta kuulisin tämän asian. "Sun pyöräsihän oli kunnossa", isäni sanoi hiljaisella äänellä. Mietin hetken aikaa päässäni, miten tämä oli mahdollista, sillä olinhan minä taluttanut pyörääni koko matkan. "Ai", vastasin isälleni tajuten, etten ollut edes kokeillut oliko pyörän kumit tyhjänä. Seuraavan koulupäivän jälkeen kokeilin pyörääni, jolloin kumit olivat jälleen pysyneet ehjänä. Olin jo nousemassa pyöräni selkään iloisena, mutta nousin pyöräni selästä pois. Halusin kävellä, sillä silloin takaani kuului turvallisten kenkien kopinaa, jota halusin kuunnella. Se oli ainoa tapa, jolloin olin yhteyksissä ystävääni.